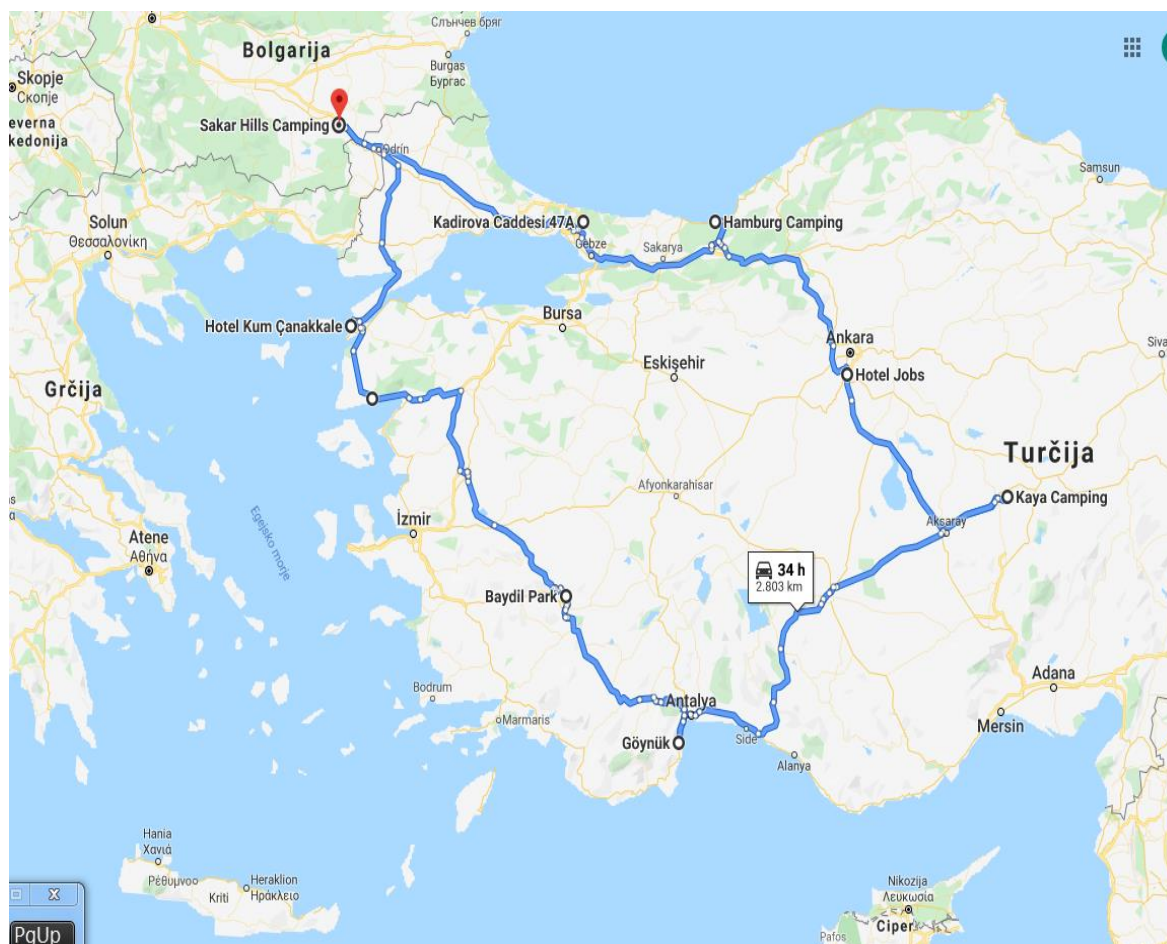

TURČIJA 2019

OD 28. 6. DO 16. 7. 2019

Moj prvi potopis za objavo je napisan kot doživetje poti brez opisa turističnih znamenitosti in koordinat.

Pot je bila načrtovana okvirno in smo jo sprti prilagajali.

Kampe in PZA sem poiskal na Googlu in v knjigi Kamping in karavaning.

28. 6. – 1. dan

Težko pričakovan dopust je prišel. Prideva iz službe, mlajša hči iz šole, starejša iz Ljubljane, vse šolske obveznosti so torej »pod streho«. Samo na kratko nazdravimo dediju za rojstni dan in nekaj pred 17. uro štartamo.

Pot nas vodi proti Krškemu, v Čatežu dotočimo še gorivo in da se izognemo gneči, vstopimo na Hrvaško skozi mejni prehod Slovenska vas, saj je petek in še začetek dopustov. Nadaljujemo mimo Zagreba po avtocesti proti mejnemu prehodu Bajakovo. Za Hrvaško avtocesto plačamo 39,90 EUR. Na meji promet poteka kar tekoče in ob 23.20 prispemo na naš prvi cilj, Tomy restavrant Šimanovci. Priporočam: za prenočiti imajo varovano parkirišče in odlično restavracijo. Avtocesta Šid – Šimanovci 570 SRD.

29. 6. – 2. dan

Po jutranji kavi in ustaljenih ritualih ob 7.30 nadaljujemo pot. Preden zapeljemo na avtocesto, še dotočimo gorivo. Pot nas vodi skozi Beograd, izberemo možnost skozi center, kar se izkaže za pravo odločitev. Če greš po južni obvoznici, je pred priključkom na avtocesto A1 ogromna gneča, saj imajo od sobotah boljši sejem. Nadaljujemo proti jugu Srbije. V Nišu se usmerimo na vzhod proti Pirotu in naprej v Dimitrovgrad, kjer je mejni prehod z Bolgarijo. Avtocesta do Bolgarije je 1500 SRD. Na meji je veliko zdomcev, ki se vračajo domov, zato čakamo približno tri ure. Takoj po prečkanju meje kupimo vinjeto za 30 dni, pokažemo našo kompozicijo in plačamo 19 EUR. Po dobrih dveh kilometrih sledi kontrola vinjet. Kontrolor vzame vinjeto, ki je na A4 formatu. Po radijski postaji kliče, verjetno na prodajno mesto, nato jo vrne in nam zaželi srečno pot.

Sledi del ceste, okoli 7 km, ki si ne zasluži imena cesta.

Prispemo do Sofije. Garmin in Google maps nas vodita skozi severni del, mi izberemo južni del, ki so ga predlagali v več potopisih. Ob povratku skozi severni del, se je ta pot izkazala kot boljša. Vsaka stvar je za nekaj dobra, ob cesti namreč zagledamo McDonalds in kosilo je pripravljeno. Za štiri lačna usta plačamo 19 EUR, dotočimo gorivo in štartamo proti cilju tega dne, kampu Sakar Hills v kraju Biser. Na približno pol poti nas garmin pošilja z avtoceste A1 na lokalne in naprej. Na prvem P ustavimo preverimo na Googlu in klasičnem zemljevidu.

Nisem vedel, da moraš posodobiti tudi novi garmin. Nadaljujemo po A1 in nato na A4. Ob 19.40 prispemo v kamp Sakar Hills.

Sprejme nas zelo prijazen lastnik, kamp pa je lepo urejen in čist.

30. 6. – 3. dan

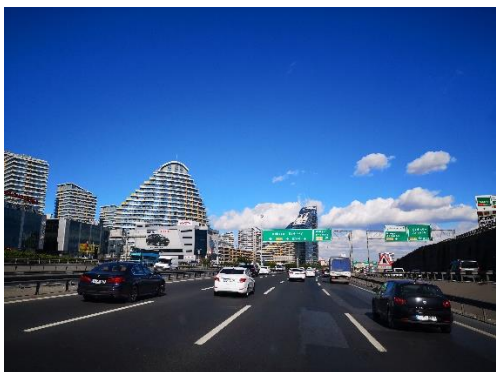
Zjutraj v miru spijemo kavico in pokramljamo z lastnikom ter plačamo nočitev 14 EUR. Pogledamo na Google, ki kaže veliko gnečo na mejnem prehodu med Bolgarijo in Turčijo. Odločimo se, da gremo skozi Grčijo v Turčijo. Ob 10. uri štartamo. Pred BG–GR mejo spet kontrola vinjete. Kontrolor vzame papir in nas usmeri na P. Pravi, da za prikolico nimamo vinjete. Ko mu s Klaro razloživa, da smo že imeli kontrolo in je bilo vse okej, on še vedno vztraja pri svojem. Potem malo dvigne glas in nato vrne vinjeto ter nam zaželi srečno pot.

Na meji delajo zelo počasi, gneče pa nobene. Po Grčiji naredimo cca 40 km in se pred turško mejo ustavimo še v vasi Kastanies na kafe frapeju, ki ga obožujemo.

Grško mejo prestopimo brez zapletov, za prehod turške pa potrebujemo dve uri. Nastal je namreč birokratski problem. Prikolica je moja, avto od žene vozim jaz. To pri njih ni praksa, čeprav sva poročena. Cariniki in policisti so sicer zelo prijazni, saj nam delijo nasvete, kaj si moramo ogledati. Trudijo se vpisati podatke v računalnik, ampak program ne pusti naprej. Z našo kompozicijo že zapeljemo v Turčijo. Mi trije pripravimo kosilo, Lidija pa ureja dokumente. Pride po mene in skupaj greva v pisarno. Dokumente je moral podpisati in žigosati menedžer – tako pravijo načelniku mejne službe – ki se je opravičil za zamudni postopek in nam zaželel lepe počitnice.

Pojemo kosilo in turška avantura se končno začne. V kraju Edirne zapeljemo na avtocesto proti Istanbulu. Pred cestnino na pošti kupimo nalepko za elektronsko cestnino in naložimo 20 EUR. Na pošti samo en prodajalec, ljudi pa 50, si predstavljate?

Od Edrine do današnjega cilja, kampa Istanbul Karavan Koyu, ki leži v Aziji, imamo 280 km. Opazujemo pokrajino, se ustavimo in dotočimo gorivo po euro za liter. Promet poteka tekoče, tudi ko se pokažejo prve stolpnice. Potem pa zamašek in za pot čez most potrebujemo tri ure, saj so obnavljali polovico mostu.

Istanbul ima 15 milijonov prebivalcev in okoli 2 milijona dnevnih obiskovalcev. Prispemo na cilj tega dne in smo pozitivno presenečeni nad toplo dobrodošlico lastnika in večine gostov, ki so vsi Turki. Cena kampa za nas štiri z elektriko, wifijem, toplo vodo in wc za njihove razmere dokaj solidna – 10 EUR na noč. Dobimo še navodila z voznim redom avtobusa za obisk centra Istabula. Potem še malo pokramljamo in zaspimo.

1. 7. – 4. dan

Po zajtrku se uredimo, posebej ženski del, saj nas čaka raziskovanje vele mesta Istanbul. Prijazni lastnik nas pelje slabih šeststo metrov do odcepa na avtocesti, kjer stoji avtobus. Počaka zraven nas. Z mahanjem ustavi avtobus, da šoferju navodila, kam smo namenjeni in zaželi lep dan. Pripeljemo se v Uskodar, četrt ob Bosporju. Od tukaj začnemo raziskovati mesto. Kupimo karte, ki veljajo za vse javne prevoze in tudi vse koristimo (ladja, metro, tramvaj). Mesta ne bom opisoval, ker ga vsak lahko sam razišče s pomočjo napotkov iz potopisov. Že ob mraku se vrnemo v kamp, kjer nas je lastnik zelo vesel. Opraviči se, ker nam ni dal svoje številke. Polni vtisov pokramljamo in se odpravimo spat.

2. 7. – 5. dan

Zbudimo se prej kot včeraj, da bi imeli več časa. Na sporedu imamo zopet raziskovanje Istanbula. Do avtobusa nas pelje sosed domačin, ki se čez poletje preseli s svojim avtodomov v kamp. Pove, da je zelo vesel turistov, drugače pa dela na finančni upravi. Razveseli nas s tradicionalno turško sladico. Med vožnjo do postaje pohvalim njegovega novega Volvota. Sledi vožnja z avtobusom do Uskodarja in raziskovanje. Ob mraku se vrnemo v kamp. Mesto nas je navdušilo in v en glas rečemo, da se še vrnemo.

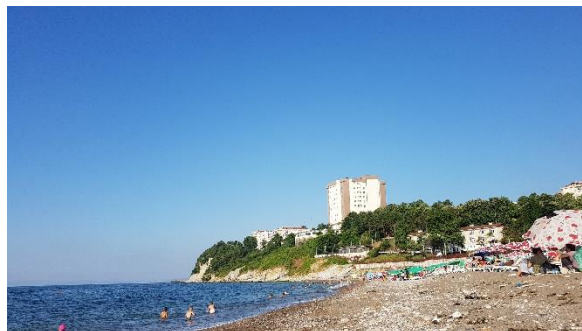

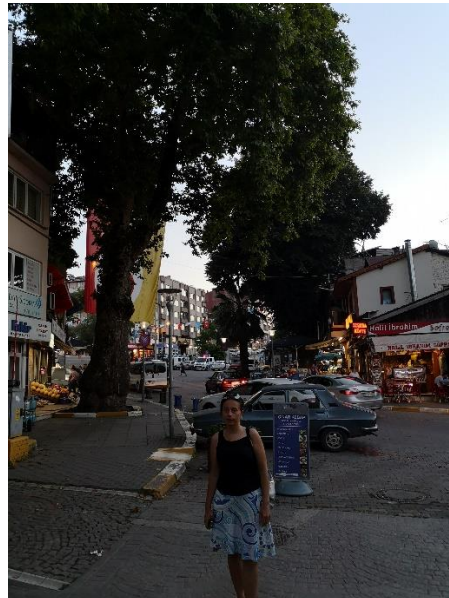
Pogovarjamo se dolgo v noč, dokler nas ne premaga spanec.

3. 7. – 6. dan

Danes je na vrsti premik do Črnega morja. Naš cilj je mesto Akcakoca. Okoli 11. ure se odpeljemo, držimo se tabel Ankara, ker nas garmin pošilja malo naokoli. Peljemo se cca 50 km do povsem nove avtoceste, potem se le pripeljemo na garminovo pot. V okolici večjih mest se veliko gradi in je povsod veliko kiperjev in hrušk. Do kraja Izmit je zelo gost promet, saj je ob obali polno tovarn in pristanišč. Pokrajina je zelo zanimiva, od velikih polj do visokih hribov v daljavi. V kraju Duzce zavijemo levo in čez gorski masiv po dvopasovni cesti prispemo do kampa Hamburg. Že dolgo je v meni tlela želja, da se okopam tudi v Črnem morju. V kampu smo edini gosti, vendar je vse zelo lepo urejeno in čisto. Končno se gremo kopat, da vidimo, kakšni smo, ko skočimo v Črno morje. Mokri, ne črni.

Po kopanju odklopimo avto in se odpeljemo v 2 km oddaljeni center. To pa je prednost nas prikoličarjev, ki jo velikokrat praticiramo. Ogledamo si mesto in utrip mesta, v katerem je polno ljudi, tu mislim bolj na domačine in domače turiste. Privoščimo si ribe v ribarnici. Za porcijo za nas štiri s kruhom, čebulo in štirimi Cocacolami plačamo 8 EUR.

Raziščemo še ulice v notranjosti. Mesto živi, mi pa se utrujeni vrnemo v kamp. Pokramljamo in beremo vsak svojo knjigo, dokler nas ne premaga spanec.

4. 7. – 7. dan

Zjutraj se odločimo, da gremo naprej. Pot nas vodi nazaj skozi Duzce in proti jugu v glavno mesto Turčije. Naš cilje je kraj Golbasi, 20 km južno od Ankare. Pokrajina proti Ankari je zelo lepa.

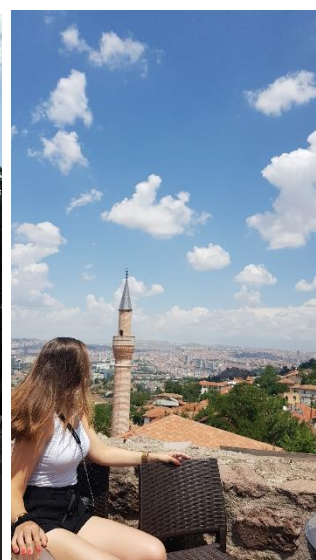
Prispemo v kamp s hotelom, Uslan. Kamp ima odlično lokacijo za ogled Ankare, bazen, restavracijo ...Pri prijavi smo morali pokazati potne liste, cena je bila 10 EUR na osebo za noč. Najdražji kamp na poti. Pripravimo si kosilo in popoldne uživamo ob branju, lenarjenju, kopanju. Lahko rečem: kamp ima pet zvezdic, naša kompozicija pa milijarde, ko se izpred prikolice ozremo v nebo.

5. 7. – 8. dan

Danes je na vrsti raziskovanje Ankare. Na garminu si poiščemo parkirišče in se z avtom odpeljemo v center. Zadeli smo top P. Brezplačno in čisto v centru. Mesto nas navduši. Ogledamo si mestni grad, strogi center, park Tivoli z restavracijami, bazeni in raznimi vrtiljaki, mavzolej ata Turka. To je res ogromen kompleks na hribu. Turistov je zelo veliko, vendar so skoraj vsi Turki. Za premike po mestu uporabljamo taxi, ki je zelo poceni. Ko so nas prazni želodčki poklicali, smo komaj zbrali restavracijo. Meniji so bili

opremljeni s slikami, kar je zelo pomagalo pri naročanju. Dobili smo predjed, degustacijo, glavno jed, sladico, čaj, in vsak po dve cocacoli. Prosimo za račun in med čakanjem ugibamo znesek. Vsi se zmotimo, za več kot sto odstotkov. Plačamo 108 TL, kar je cca 17 EUR. Po celodnevnem raziskovanju se vrnemo v kamp. Malo se razvajamo ob bazenu in počasi zaspimo.

6. 7. – 9. dan

Zjutraj ob zajtrku še malo pofotografiramo in se odpravimo proti kraju Goreme v čarobni pokrajini Kapadokiji. Pot nas vodi ob slanem jezeru Tuz golu. Postanek ob jezeru je obvezen, saj je čudovito.

Jezero nas navduši. V trgovini nakupimo spominke, kreme za čiščenje obraza, mažo proto glavobolu. Imajo pa kreme skoraj za vse. V vseh je sol z različnimi zelišči. Pot nas vodi proti kraju Aksaray, kjer zavijemo levo proti vzhodu. Pokrajna je polpuščava. Ob cesti in do hribov so posejana žita, hribi pa goli. Cesta je ravna z zelo malo prometa. Promet se poveča v bližini večjih krajev.

Prispemo v Kapadokijo. Moji ženi in hčerama se uresniči skrita želja. Želele so si v to čarobno pokrajno, a že na zemljevidu je daleč. Meni pa ni problem peljati, saj vsi uživamo v raziskovanju.

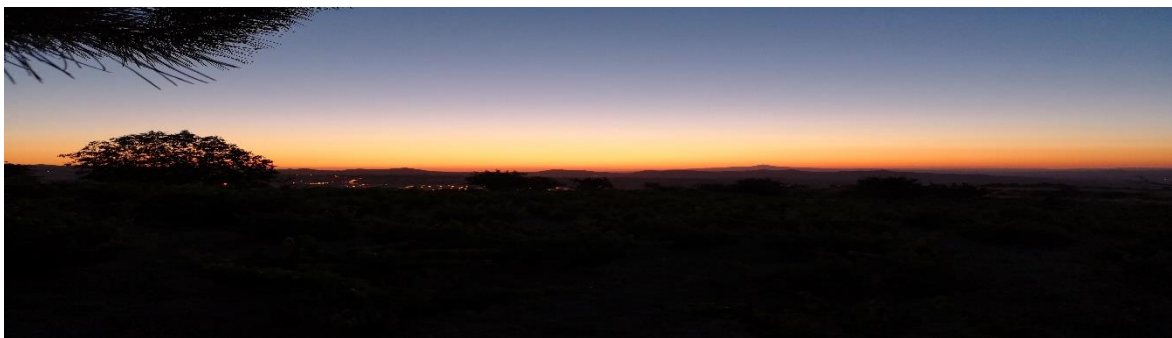
Naš moto je: ko štartamo od doma, se začne dopust, vedno in kamor koli nas vodi pot. Važna je pot, ne hrepenenje po cilju, saj ob poti in na njej vidiš zanimivosti.

Nastanimo se v kampu Kaya campin & caravanning v kraju Gerome. Tukaj smo najdlje od doma, saj garmin pokaže 2252 km od doma. Do meje s Sirijo po cesti je 460 km. V kampu se razkomotimo, vprašamo, kdaj vzletijo baloni in z avtom se zapeljemo do centra mesta. Tukaj je veliko turistov, saj jih vozijo z avtobusi iz obmorskih krajev. Pogledamo še sončni zahod in se odpravimo spat.

7. 7. – 10. dan

Vstanemo ob 4.30, da ne zamodimo poleta balonov. Pogled je čudovit: baloni, sončni vzhod in kulisa pokrajine, čarobno.

Po čudovitem dnevu, polnem raziskovanja pa tudi počitka ob knjigi, pijači in kopanju v bazenu. Kamp je odlično izhodišče za raziskovanje in jutranjo panoramo z baloni.

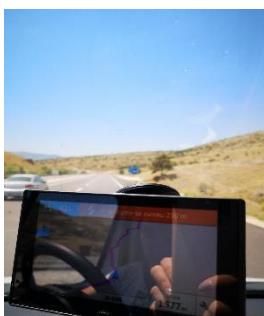
8. 7. – 11. dan

Zjutraj ponovimo postopek. Spremljamo sončni vzhod in dvig balonov – čarobno. Zajtrkujemo, plačamo kamp – 60 EUR za dve noči. Tukaj so cene malo višje, prilagojene turistom.

Po 2440 km je čas, da obrnemo proti domu. Naš današnji cilj je 550 km oddaljena Antalya. Pot nas vodi proti Konyi, pokrajina je na okoli 1000 m. Ustavimo se v kraju Sultanhane. V pekarni si kupimo zajtrk in baklavo s pistacijami. Postrežejo nam še čaj. Za domačine smo prava atrakcija. Hitro se zapletemo v pogovor z domačinom, ki govori angleško in nemško. Pozna Slovenijo, saj je dolga leta delal v Nemčiji in potoval skozi naše kraje. Vpraša nas, kako se nam zdijo tukajšnji domačini. Povemo, da so vsi

prijazni in pripravljeni pomagati. Pravi, da veliko posluša tuje medije in da zadnjih pet let cveti žal samo hotelski turizem zaradi negativne propagande. Zahvali se nam, da smo prišli v njihove kraje in nam naroči, naj doma povemo, da so veseli vsakega turista. Pot nadaljujemo, ceste so odlične. Ob cesti okoli mest prodajajo sadnje, zelenjavo. Cene so odlične od 0,10 do 0,15 EUR za kg lubenice, melone, grozdje in slive. Kamp, katerega smo si izbrali, je videti, kot bi bil vsaj dve leti zaprt (malo razočaranja po dolgi poti). Parkiramo v centru ob stekleni ploščadi. Privoščimo si sladoled in osvežitev. Malo se razgledamo po mestu, kupimo spominke, fotografiramo; moje tri pupe so prave fotoreporterke. Malo poguglamo, da poiščemo drug kamp. Ko prispemo do izbranega kampa, ugotovimo, da so v njem sami pavšalisti. Žena vseeno gre v kamp in gospa pokaže, da je polno. Navado imamo, da se ne pustimo kar tako odgnati. Ko lastnik zagleda ženo, pokliče enega od gostov, saj z ženo ne znata angleško. Ta mu pove, od kod prihajamo, kje smo bili, da je kamp Bambus Balik zaprt. Zato potrebujemo prenočišče in bi ostali dva, tri dni. Gospod pravi, da ni problema in moja žena ga vpraša, kam se lahko sparkiramo. V tistem zažvižga in skoraj vsi gostje se zberejo ter prestavijo svoje avtomobile in čoln ter nam s podaljškom pripeljejo še elektriko. Raztegnemo tendo in posedemo za mizo. Prinesejo nam njihovo dobrodošlico, ohlajeni in narezani lubenico ter melono, malo pozneje pa še tradicionalni kebab in pečen krompir. Spet smo pozitivno presenečeni. Kamp ima čudovito plažo, prijeten lokal, super ceno – 10 EUR na noč za vse. Samo wc še morajo malo obnoviti.

9. 7. – 12. dan

Zjutraj naju z Lidijo pričaka čudovit sončni vzhod. Naš plan je kopanje, branje, lenarjenje in seveda iskanje, kje in kaj bomo jedli. V nasprotju z lanskim dopustom na Danskem si letos privoščimo spoznavanje turške kulinarike. Cene so ugodne, saj skoraj ni tujih turistov. V bližini hotelskih kompleksov so cene kar v dolarjih.

Z avtom gremo na kosilo in si ogledamo nekaj bližnjih krajev. Popoldne sledijo kopanje, družabne igre in seveda telefoni, saj imamo wifi.

10. 7. – 13. dan

Zjutraj se prebudimo v čudovit dan. Zajtrk, kava, in priprava za pot do 260 km oddaljenih Pamukkal. Pot nas vodi po obvoznici mimo Antalije in naprej po slikoviti pokrajni z vzponi in s spusti. V okolici večjih mest ob cesti prodajajo sadje in zelenjavo. Ponovno nakupimo, prodajalci so prijazni, ponavadi so tam cele družine. Otroci pomagajo, damo jim naše čokolade in frutabele. Lastnik nam pakaže, naj počakamo in nam napolni vrečko še s slivami in z bučkami.

Ceste so v zelo dobrem stanju, več prometa je le v okolici mest. Pamukkale ležijo v bližini mesta Denizli.

Namestimo se v kampu Baydil caravan camping v centru Pamukkal s pogledom na belo lepoto. Zraven slovenskega avtodoma. Gospod pride vprašat, če imamo hčer Klaro. Pove, da se je pogovarjal s svojo hčerjo ter ji povedal, da so prispeli Slovenci s prikolico. Dekleti ugotovita, da sta bili sošolki – svet je res mali. Razkomotimo se, malicamo, skočimo v bazen in se kmalu s taxijem odpravimo na zgornji vhod. Ta kraj je čudovit in mene je najbolj fasciniral. Zvečer še malo izmenjamo izkušnje s slovensko posadko sosednjega avtodoma.

11. 7. – 14. dan

Za ta dan imamo v planu ogled arheoloških ostankov grško-rimskega mesta Hierapolis, kopanje v termah, ogled skale, fotošuting mojih pup, kopanje v bazenčkih na skali. Večer smo preživeli v mestu, kjer morate obvezno na tradicionalni turški sladoled, katerega postrežejo z različnimi triki.

Temperatura je bila 40 °C, vlaga pa minimalna.

12. 7. – 15. dan

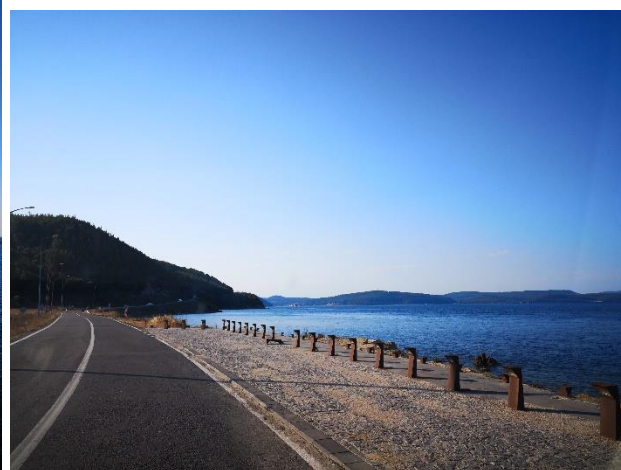
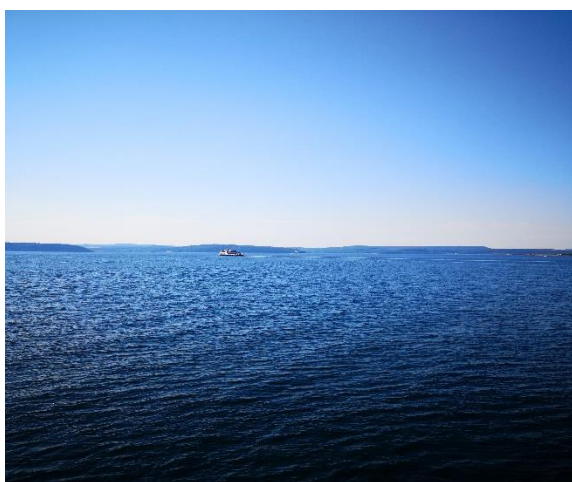
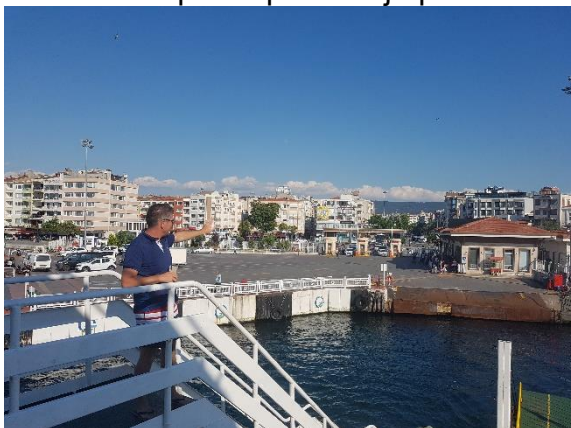
Čaka nas 500 km razgibane poti nazaj v evropski del Turčije, do kampa Kum v kraju Eceabat. Pokrajina in ceste me ponovno navdušijo. V avtu se veliko pogovarjamo, opazujemo okolico, ženski del ekipe veliko bere, se ukvarja s telefoni, hčeri vmes tudi zaspita.

Ogledali smo si Trojo s trojanskim konjem.

Od Troje do Canakkale, kjer se vkrcamo na trajekt, je 40 km. Pričakoval sem veliko пристanišče, saj gre za plovno pot, ki povezuje Evropo in Azijo čez Bospor. Spominja pa me na пристanišče v Zadru. Trajekt vozi približno dvajset minut. Za kombi, prikolico in štiri osebe plačamo 17 EUR (za primerjavo Brestova – Porožina: 59 EUR).

Hitro se vkrcamo ter pomahamo Aziji v slovo. Vsi v en glas sklenemo, da se morda vrnemo že naslednje poletje. Občutek ob prestopu celin je poseben.

Izkrcamo se v kraju Kilitbahir. Podobno je pristanušči Kmenari v Črni gori, kjer vozi trajekt čez Boko Kotorsko. Ožino Dardanele lahko prečkaš le s trajektom, saj most Çanakkale 1915 gradijo. Končan naj bi bil leta 2023.

Namestimo se v kompleksu Hotel Kum Çanakkale, kjer imajo v sklopu tudi kamp. Kamp je najboljši na poti, cena je 100 TL. Na večerjo gremo v hotelsko restavracijo kjer doplačamo 50 TL po osebi. Restavracija je ruskega tipa: različne vrste mesa, priloge, ribe, zelenjava, sadje in sladice, ki so bile top. Prideta tudi Slovenca, katera smo že srečali v Pamukkah.

Prijetno utrujeni od hrane zaspimo.

13. 7. – 16. dan

Koledar kaže soboto, dopust se bliža h koncu. Dan preživimo na plaži, saj je voda topla in čista. Nato se pred prikolico predamo bralnim užitkom. S posadko slovenskega avtodoma izmenjamo izkušnje turške avanture.

Privoščimo si skromno kosilo, saj smo še od večerje prejšnjega dne siti. Zvečer pred prikolico srkamo penino in kramljamo.

14. 7. – 16. dan

Po obvezni kavi si privoščimo zajtrk v restavraciji. Vse je zelo okusno in spet smo kot balončki. Pospravimo in odpravimo se do kampa Skar Hills camping v kraju Biser v Bolgariji, ki je oddaljen 295 km.

Ustavimo se še v zadnem večjem kraju v Turčiji, Odrin-Edirne. Čeprav je nedelja, je nekaj centrov odprtih. Zapravimo še zadnje TL, ampak ob pestri ponudbi smo uporabili še kartico. Sladice in oblačila – vse je kvalitetno in ugodno.

Začnenja deževati – še nebo se joče, ko zapuščamo Turčijo. Na Google pogledamo razmere na meji in se odločimo za glavni prehod TR-BG. V Turčijo smo šli preko Grčije. Ogromno je tovornjakov, na srečo so ločeni od osebnih vozil. Na turški strani opravimo hitro, na bolgaski meji se zadržimo dve uri in pol: identifikacija vozila 6 EUR, pregled papirjev, pregledajo nas še cariniki ter policist s posebnim pristopom. Ko prispemo do okenca, ga policist spusti in pove da gre na wc, zato naj počakamo. Po 13 minutah se vrne, pregleda potne liste in nas spusti. V koloni smo videli tudi mercedesa z iraško registracijo.

Po 37 km prispemo do kampa v kraju Biser, kjer se nas prijazni lastnik zelo razveseli. Zanima ga, kje smo bili in kako smo se imeli. Plačamo 14 EUR in zjutraj zgodaj odidemo. Kamp je za tranzit ali kakšen dan zelo priročen.

15. 7. – 17. dan

Obvezna kavica, vreme je oblačno in ob 7.40 štartamo. V marketu si kupimo zajtrk, katerega pojemo po cca 200 km. Čaka nas še 690 km do Tomy restavracije v Šimanovcih. Kilometri ostajajo za nami in Sofijo obvozimo po severni strani, kar priporočam. Od Sofije proti srbski meji spet nekaj kilometrov zelo slabe ceste.

BG-SRB mejo prestopimo zelo hitro in ob 12.45 pretavimo uro eno uro nazaj. Peljemo se mimo Dimitrovgrada, Pirota, Niša, Čuprije. Ustavimo se na kosilu v etno rastavraciji Šašavac, izvoz Markovec 350 m proti Svilanjcu. Imajo zelo dobre srbske specialitete.

Po obilnem kosilu nadaljujemo pot skozi Beograd do našega cilja – Tomy restaurant Šimanovci. Prispemo ob 19.30 uri. Imajo varovano P, za 24 ur odštejemo 7 EUR. Imajo mini živalski vrt, otroška igrala, sanitarije so čiste, restavracija odlična. Sami nismo jedli, je bilo pa kar veliko ljudi, tudi osebnih vozil z registracijo BG. Posedeli smo v restavraciji in kar nismo mogli verjeti, da je pred nami zadnja nočitev.

16. 7. – 18. dan

Nekaj pred peto zjutraj se zbudimo. Z ženo popijeva obvezno kavico in nekaj minut čez peto uro štartamo proti domu. Odločim se za pot po podravski magistrali, da bomo vedeli za naslednjič in še cestnine ni. Srbijo zapustimo čez mejni prehod Tovarnik. Kolona tovornjakov je dolga okoli 2 km, prehitimo po levem pasu, saj stojijo na cesti. Dobro, da ni bilo nasprotnega prometa.

Po Hrvaški nadaljujemo mimo krajev Vinkovci, Đakovo, Našice, Virovitica, Varaždin in skozi mejni prehod Zavrč v Slovenijo.

Naslednjič izberem avtocesto in plačam cestnino. Kraji in narava so res lepi, toda cesta je polna traktorjev, kolesarjev. Vozimo se skozi naselja, kjer so omejitve in radarji. V primeru, da te radar dobi, plačaš znesek, ki bi bil dovolj za cestnino. V Spuhlji imamo še zadnji postanek za kosilo v Villi Monde, kjer je bilo zelo okusno.

Še zadnja etapa in okoli 14. ure prispemo na domače dvorišče. Veseli, da smo se vrnili srečni in zdravi, nova potovanja pa smo načrtovali že med potjo domov.

Malo statistike:

5266 km, 702 l goriva ,7 različnih kampov v Turčiji, Biser v BG in 2 x Tomy v SRB

Lucijan, Lidija, Klara in Nika Metličar